

get valg på Taiwan, der blokerede for det. Nu har vi så tilfældigvis et valg. Jeg kan ikke se argumentet for, at det så skulle blokere. Jeg kan ikke se det nye i det.

Jeg kunne godt tænke mig, at man arbejdede aktivt for det her. Jeg synes, det ville være rimeligt, at statsministeren, når han er i Kina på det her tidspunkt, meddeler, at det er den danske regerings ønske. Jeg er sikker på, at der i Folketinget vil være bred opbakning til, at man netop synes, at Taiwan skal være observatør i WHO.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvis ikke man skulle nævne sådan noget, hvad vil man så nævne over for Kina? Menneskerettighedskrænkelser, forholdet til Tibet, hvor man ser en forværret situation for tibetanerne? Jeg kunne godt tænke mig, at udenrigsministeren svarede på, hvad det så er, man vil nævne i forbindelse med besøget i Kina, hvis man ikke vil nævne forholdet om en observatørstatus til Taiwan?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er ikke særlig relevant at begynde at indtage nogle positioner, som angiver, at man opfatter Taiwan som en suveræn stat, og Taiwan har heller ikke bedt om at blive anerkendt som et andet Kina. Taiwans politik er også etkinapolitikken. Jeg synes faktisk, Dansk Folkeparti skulle lade være med at føre en politik for Taiwan, som Taiwan ikke selv ønsker ført. Jeg synes ikke, det er klogt, og jeg synes ikke, det er venligt over for Taiwan.

Den danske regering er venlig over for Taiwan og vil derfor optræde klogt i forhold til Taiwan. Det gør Dansk Folkeparti ikke lige for øjeblikket.

Jeg sagde sidst i fjor, at vi ville arbejde for at forbedre forholdet for Taiwan og forholdet til Taiwan. Det gør vi. Arbejdet i WHO respekterer og inddrager i praksis Taiwan. Vi sagde, at vi ville lave en dobbeltbeskatningsaftale, den er ved at blive lavet, og vi øger hele tiden vores kultursamarbejde, bl.a. havde Images of Asia altså også taiwanesisk deltagelse. Det er måden at gå frem på for at konsolidere Taiwan og opfatelsen af Taiwan.

Den danske statsminister vil naturligvis tale om menneskerettighederne, og vi plejer altså også altid at nævne Tibet, når vi er sammen med kineserne, så det behøver hr. Peter Skaarup ikke være bange for at vi ikke gør.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu ved jeg ikke, om hr. Peter Skaarups og Dansk Folkepartis interesse for denne her sag specielt hænger sammen med, at der er demokrati på Taiwan. Jeg mener bestemt at huske, at Dansk Folkeparti, før det Fremskridtspartiets og hr. Peter Skaarups interesse også gik tilbage til dengang, der absolut ikke var demokrati på Taiwan. Så der tror jeg nok, ministeren tager fejl.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvis man nu skal summere op, er virkeligheden så ikke, når vi ser bort fra alle de ord og eksempler, som ministeren nævnte, at der er en grund til, at ministeren er imod det her forslag, og det er, at det strider mod regeringens og EU's etkinapolitik? Er det ikke det, der er det centrale i det, og det, der er den afgørende begrundelse for, at man ikke kan anerkende det her forslag?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, der er to ting i det. Vi kan ikke arbejde for noget, som giver uro i området, og giver indtryk af, at vi har en tokenapolitik. Det er anden del af hr. Søndergaards spørgsmål. Vi har en etkinapolitik, og den fastholder vi.

Det andet i det her spørgsmål er jo, at WHO's statutter simpelt hen ikke gør det muligt, fordi det kræver en suveræn stat at være medlem. I modsætning til WTO, som kan tage toldområder. Det er derfor, Taiwan kunne komme ind, og det kræver altså, at WHO begynder at bøjede statutterne.

Der har man så opnået gennem dette pres for at sikre Taiwan en fair og lige behandling i verdenssamfundet, at man har kunnet gå ind og lave praktisk samarbejde med WHO. Vi har altså to ting i det. 1) Lade være med at skabe uro for Taiwans befolkning, og 2) Forbedre vilkårene for Taiwans befolkning – og forbedre vilkårene ved i praksis at have sundhedssamarbejdet, og man undgår at forværre vilkårene ved ikke at skabe en konflikt over Taiwanstrædet eller bidrage til den.

Det er også det, der er statsministerens opfordringer, når han nu tager til Kina, at vi opfordrer parterne til ikke at tage unilaterale skridt, som kan forværre den allerede anspændte situation, og så er det jo ikke særlig klogt, hvis vi tog et unilateralt skridt.